

**THE ROMANIAN ORTHODOX
METROPOLIA OF THE AMERICAS**
SAINT NICHOLAS - ROMANIAN ORTHODOX CHURCH
Parish Priest: Marius Dumitrescu - 917 592 2571

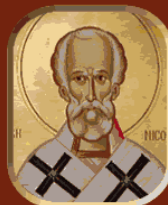
PROGRAMUL LITURGIC ÎN SĂPTĂMÂNA MARE

Sâmbătă 11 Aprilie – Sfânta Liturghie și Parastas:	7.30 AM
DUMINICA FLORIILOR – Utrenie și Sf. Liturghie	7.00 AM
Luni 13 aprilie: DENIE	5.00 PM
Marti 14 aprilie: DENIE	5.00 PM
Miercuri 15 aprilie: DENIE	5.00 PM
Joi 16 aprilie: Sf. Liturghie a Sf. Vasile cel Mare	7.30 AM
DENIA CELOR 12 EVANGHELII	5.00 PM
Vineri 17 aprilie: DENIA PROHODULUI	5.00 PM
Sâm. 18 aprilie: Canonul Sâmbetei celei Mari ...	11.00 PM
Duminică 19 aprilie: SFINTELE PĂȘTI	
SLUJBA ÎNVIERII DOMNULUI	12.00 AM
Sfânta Liturghie	1.00 AM

Dragi enoriași,

Deniile din Săptămâna Mare și Slujba ÎNVIERII DOMNULUI le puteți vedea doar prin dispozitivele dvs. electronice făcând click pe pagina Bisericii Sf. Nicolae de Facebook (**St Nicholas Romanian Church, NY**) și pe **youtube**. De fiecare dată când începe transmisiile live veți primi (prin email și WhatsApp - grupul Comunitatea Sf. Nicolae) un link.

Sa ne rugăm Bunului Dumnezeu, Maicii Domnului și Tuturor Sfinților sa ne dăruiască tuturor pace și bucurie duhovnicească, sănătate și mântuire. Amin

THE ROMANIAN ORTHODOX METROPOLIA OF THE AMERICAS

SAINT NICHOLAS

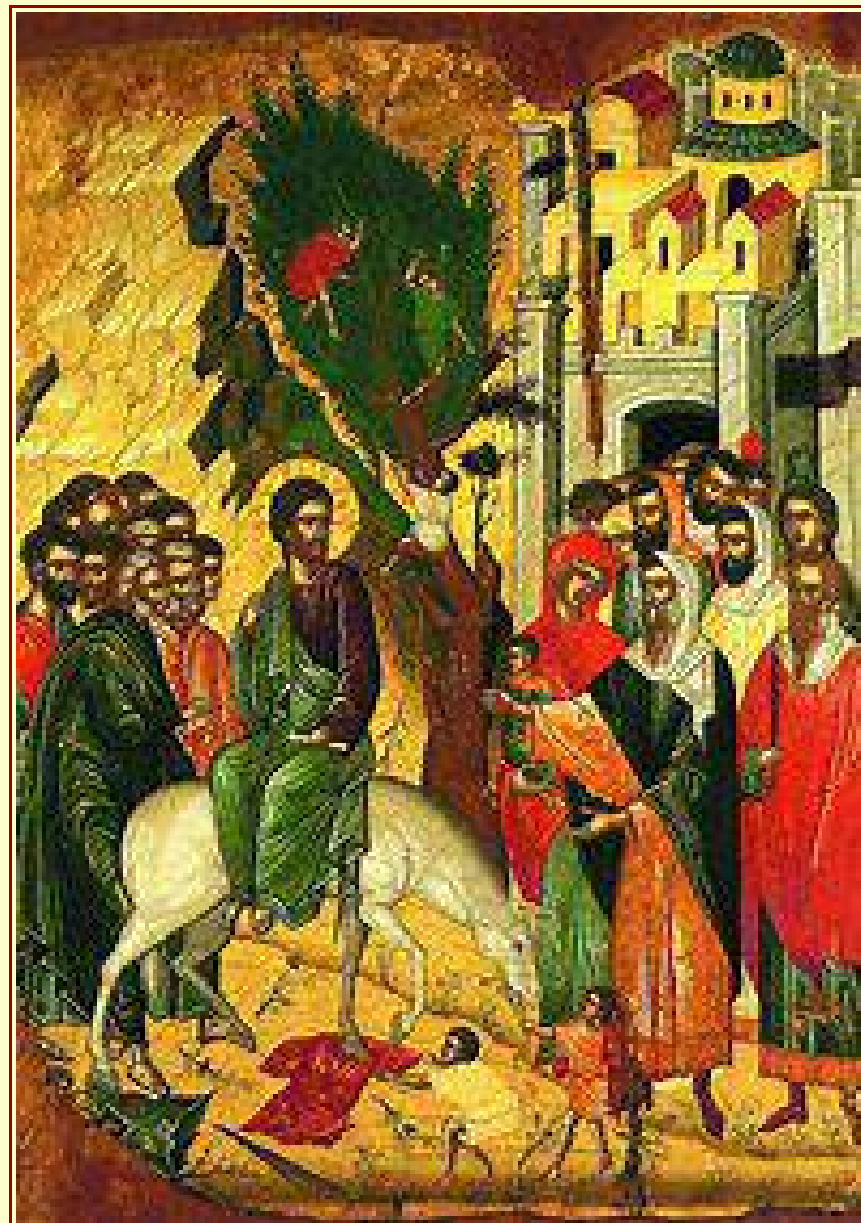
ROMANIAN ORTHODOX CHURCH

WOODSIDE, NEW YORK

45-03 48th Ave.
Woodside, NY 11377

tel: (718)784-4453
cell: (917)592-2571

Intrarea Domnului în Ierusalim

Saptamana a sasea din post este plina de evenimente si de mare densitate duhovniceasca. In treacat, ea ne aduce aminte de traditia pustniceasca a primelor veacuri crestine, pomenita in viata Cuvioasei Maria Egipteanca. La sfarsitul saptamanii, pustnicii se intorceau in obste de prin pustii in care se nevoisera in vremea postului, pentru impartasirea cu Sfintele Taine si impreuna-praznuirea Sfintelor Pasti.

„Veniti cei de prin pustii, de prin munti si de prin pesteri, adunati-va impreuna cu noi, tinand, ca sa intampinam pe Imparatul si Stapanul, ca vine sa mantuiasca sufletele noastre”.

De asemenea, vineri se incheie ostenele Postului Mare: „Savarsind aceste patruzeci de zile, de suflet mantuitoare, cerem sa vedem si Sfanta Saptamana Patimii tale, Iubitorule de oameni” (Stihoavna de vineri). Ca o pecetuire a acestor ostenele, sfintele slujbe ne pun inainte pilda Bogatului nemislotiv si a saracului Lazar (Lc.16, 19-31), pentru adancul ei inteles duhovnicesc.

Precum teologhiseste slujba de miercuri, pilda este o oglinda a starii poporului evreu si a neamurilor pagane: „Israel se imbraca cu porfira si vison mohorat si indestulandu-se cu Legea si cu Proorocii se veselea in slujbele Legii.; dar in loc de porfira si vison, s-a imbracat cu focul cel nestins. Iar Lazar, poporul paganesc, mai inainte lipsit de adevar, acum se incalzeste in sanurile credintei lui Avraam, imbracat cu porfira Sangelui Tau si cu haina Botezului”.

Totodata, pilda este o icoana a vietii launtrice a omului: „Cu porfira imparateasca tesuta de Dumnezeu si cu haina nestricicioasa fiind imbracat, suflete al meu, ti-ai ocarat vrednicia, facand din pacat bogatie si desfatara”, ci „fa-ma Doamne, Lazar sarac de pacate si risipeste bogatia cea rau adunata”. De asemenea, pilda este indemn ca sa nu ne alipim inima de cele trecatoare si sa ne intarim in rabdarea lipsurilor si a necazurilor: „Minunat este obiceiul cel bun al Mantuitorului pentru noi. ca ne-a aratat viata lui

Lazar si a bogatului. Deci si noi, privind la sfarsitul amandurora, sa fugim de cumplirea si de uraciunea de oameni a aceluia si sa ravnim rabdarii si asteptarii celei indelungate a celuilalt, ca sa ne salasluiim impreuna cu el in sanurile lui Avraam”.

Intelesul duhovnicesc al pildei este limpede. Bogat era poporul evreu, care avea bogatia Legii si a Proorocilor, bogat este si omul care si-a agonisit bogatie de fapta virtuoasa. Israel, pentru ca a respins pe Mesia, a mostenit iadul, iar in sanul lui Avraam a intrat Lazar cel sarac, adica neamurile care au primit pe Hristos; tot asa si omul virtuos, fara inima milostiva, lipsit de dragostea aproapelui, isi pierde toata agoniseala sufletului.

Insa, grija principala a saptamanii este sa ne pregateasca pentru cele doua mari evenimente de la sfarsitul ei: invierea lui Lazar si Intrarea Domnului in Ierusalim.

Inca de luni, Domnul vesteste pe ucenici despre boala lui Lazar: „Doamne, umbland pe langa Iordan, ai spus mai inainte ca boala lui Lazar nu este spre moarte, ci spre slava Ta” (Luni seara). Miercuri, iarasi le spune: „Astazi si-a dat sufletul Lazar si l-a plans pe el Betania”. Intristarea mortii insa, este strabatuta de bucuria presimtitei invieri: „Bucurate, Betanie, patria lui Lazar, ca vine Hristos la tine, ca sa invieze pe Lazar” si „moartea incepe a se ingrozi simtind venirea Ta la dansa; caci Tu, fiind Viata, o ai aratat desarta”. Canonul Sf. Andrei Criteanul de la pavecernita de vineri, ne arata plastic, aceasta presimtire a iadului: „Scoalate, Lazare, zice iadul, si iesi degrab din incuietorile mele; ce mai stai, nu auzi ca te cheama prietenul tau: Vino afara? Ca sa ma usurez, ca de cand te-am mancat pe tine, spre greata mi s-a facut mancarea; mai bine sa ma tangui numai de unul, decat sa pierd pe toti cei ce i-am inghitit cu foame!”

Inviind pe Lazar, Mantuitorul arata cu fapta, ceea ce spusesese Martei, ca El este Invierea si Viata si Stapanul Atotputernic al vietii si mortii. Minunea este totodata o anticipare a Invierii Sale si o intarire a ucenicilor pentru vremea de incercare care ii asteapta. „Doamne, vrand sa incredintezi pe ucenici de invierea Ta cea din morti, ai venit la mormantul lui Lazar”. Ca sa inteleaga ucenicii atunci cand Il vor vedea rastignit si omorat - ceea ce n-a putut

intelege Israelul cel nemulțumitor - ca Acel ce are stăpânire asupra morții, nu poate fi stăpânit de moarte.

Invierea lui Lazar este și o anticipare a învierii de obște, precum ne arată troparul zilei: „Invierea cea de obște, mai înainte de patima Ta incredintând-o, pe Lazar din morți l-ai sculat, Hristoase Dumnezeu”. Într-adevăr, dacă cel mort de patru zile și imputit a fost înviat, apoi este cu putința ca toți cei adormiți din veac să se ridice din pulberea morții. Pe lângă faptul istoric al minunii, învierea lui Lazar ne arată cu taină niste înalte adevăruri duhovnicești.

Lazar mort și imputit este tot sufletul care zace în groapa păcatului, precum ne arată utrenia de miercuri: „Ca o piatră îngreindu-mă cu multe păcate, zac în mormântul lenevirii, din care ridică-mă, Milostive Doamne”. Sau: „Ridică piatra împietririi de pe inimă mea Doamne; ridică sufletul meu cel omorât de patimi, Bunule, și mă învrednicește, Stăpâne, să-Ți aduc cu umilinta stalpuri de bunătăți, ca biruitorul iadului” (Duminică seara).

A suspinat cu duhul și a lacrimat Domnul la mormântul lui Lazar (Ioan 11, 33); a lacrimat pentru prietenul iubit: „Iată cât de mult îl iubea”, ziceau iudeii - și a lacrimat pentru firea omenească, plasmuită „bună foarte”, dar stricată și imputită de păcat. Și, în iubirea Sa cea nemărginită pentru noi, mereu suspina și lacrimă Domnul, văzându-ne morți și imputiți, prin multimea păcatelor cele din toată vremea.

Minunea are și un înțeles adânc pentru vremea de sfârșit a Sfantului și Marelui Post. Precum am văzut, urcusul duhovnicesc al celor patruzeci de zile ne-a ridicat treptat la o înțelegere tot mai surprinzătoare a înnoirii duhovnicești, a prefacerii în omul nou. Dacă ne-am luptat după lege, împlinind poruncile Domnului, ne-am apropiat de El, ne-am făcut un Lazar, prieten al Domnului, având două surori, Marta și Maria, adică faptauirea și contemplația (Marta cea răvnitoare la slujire și Maria care ascultă cuvintele Lui). În lipsa Domnului, Lazar s-a îmbolnavit și a murit. Înțelesul duhovnicesc: fără prezența Domnului, ostenele noastre singure nu sunt mântuitoare, nu viața. Precum zice Sf. Maxim: „Toată asceza fără dragoste este străină de Dumnezeu”. Numai cu ele, murim sufleteste și ne

înmulțim. Domnul vine la mormântul neputinței noastre și lacrimă: „Lacrimat-ai Mântuitorule, pentru mine, ca un om după fire și m-ai ridicat cu porunca Ta pe mine cel mort”. Apoi Domnul spune hotărât: „Eu sunt învierea și viața”. EU. Numai Eu înviez pe om din moartea păcatului; el singur fără de Mine, nu poate face nimic; și numai EU sunt Cel ce dau viața cea adevărată. Ceea ce am urmărit noi de-a lungul postului, învierea din moartea păcatului și dobândirea adevăratei vieți, este lucrare dumnezeiască și nu omenească. Trebuie să vina Domnul, să ne cheme afară din mormântul neputinței noastre omenești. Numai așa putem umbla slobozi pe calea mântuirii. Adevărul cel mare, care nu trebuie uitat niciodată: omul se ostenește după putința, iar mântuirea este un dar al negraitei Milostiviri a Domnului.

Duminică stalparilor este puntea de trecere de la sfântita patruzecime la Săptămâna Sfințelor Patimi. Domnul intră în Ierusalim cu intrare smerită și triumfală totodată. Smerită, pentru că „Cel ce are scaun cerul și asternut picioarelor, pamântul” și „Cel purtat de Heruvimi și laudat de Serafimi”, se smereste și încalca pe mânz necuvântător. Dar și triumfală, pentru că multimea poporului recunoaște în Cel ce vine, pe Stăpânul vieții și al morții, iar pruncii cei fără de răutate, simțitori pentru lucrurile cele de taină, îl întampină ca pe un Împărat, cu stalpuri de finic și cu strigate de „Osana”, asternându-și înainte-I hainele pe cale.

Și noi, Israelul cel nou și înduhovnicit, ne pregătim să întampinăm pe Domnul, care vine blând și smerit, să intre în Ierusalimul sufletelor noastre.

Dacă învierea lui Lazar ne-a arătat că numai prin Hristos se înfaptuiește învierea noastră, Floriile ne arată chipul acestei înnoiri. Când intră Domnul biruitor în Ierusalimul nostru sufletesc, îl întampinăm cu stalpuri, strigam ca pruncii „Osana” și-l asternem haine pe cale.

Înțelesul duhovnicesc al stalparilor ni-l arată Marimurile utreniei, care ne cheamă: „Veniți și noi cu pruncii să aducem lui Dumnezeu credința, că niste ramuri de finic și dragoste ca niste stalpuri”. Credința neclintită, deci, și dragostea cu care întampinăm pe Domnul sunt semnele înnoirii noastre. Oare nu cu acestea ne cheamă El să ne apropiem de ospatul euharistic la fiecare Săptămâna

Liturghie? La acestea se mai adauga pruncia cea duhovniceasca ale carei insusiri sunt: incredere totala si dragoste fara rezerve.

De unde si indrazneala cu care striga „Osana”, fara jena sau teama de fariseii si carturarii care sunt de fata, pentru ca „Dragostea desavarsita alunga frica” (I Ioan 4, 18).

Hainele aruncate pe cale sunt restituire a unei vechi datorii. Omul, daca a cazut din Eden, Dumnezeu i-a facut haine din piele si l-a scos afara din Rai. Acum insusi Dumnezeu vine la noi si Raiul este cu Dansul, nu mai avem nevoie de haine; de aceea I le inapoiem, le aruncam inaintea Lui si le calca asinul, dobitocul pe care sta Hristos, aratand dobitocia de care vine sa ne izbaveasca. Primirea hainelor era legata de rusinea pacatului si de neindrazneala care ne facuse sa ne ascundem; acum suntem plini de indrazneala, strigam „Osana”, intampinam pe Biruitorul mortii si al iadului, cacii prin El si noi ne-am facut biruitori asupra pacatului, precum o marturisesc stalparile, semnele de biruinta pe care le tinem in mana.

Carturarii si fariseii crapa de zavistie: „Invatatorule, cearta-Ti uceniciei, nu auzi ce striga pruncii?” „Daca vor tacea ei, pietrele vor striga” le astupa gura, Domnul. Tot asa si diavolul, vazand castigul duhovnicesc al omului innoit prin pocainta, crapa de zavistie. De prisos insa, maririle lui Dumnezeu, necontenit le striga toata faptura, numai el e orb si intunecat la minte.

Sa nu trecem cu vederea traditia crestina a ramurilor de copaci, cu care credinciosii intampina in aceasta zi pe Domnul. In partile noastre, unde lipsesc maslinii si palmierii, poporul intampina pe Domnul cu ramuri de salcie. Randuiala este plina de inteles duhovnicesc. Dintre toti copacii, singura salcia, copac smerit, fara flori frumoase, fara fructe si cu un lemn putin cautat, de data aceasta a luat-o inaintea copacilor falnici, frumosi si pretuiti si s-a grabit in smerenia ei sa-si impodobeasca ramurile cu matorii aurii si sa le ofere Bisericii pentru intampinarea Domnului iubitor. Ofranda este primita cu dragoste, ramurile de salcie sunt binecuvantate si sfintite, iar poporul le tine in mana la sfintele slujbe, ca un semn de biruinta. Caci la Florii, firea prinsa de amorteala iernii, incepe sa se trezeasca la viata.

Matorii sunt semne ca deja viata si-a reluat mersul, ca a biruit moartea iernii.

E numai aparenta nepotrivirea ce se vede la intrarea Domnului in Ierusalim; Mantuitorul vine calare pe asin, bland si smerit, iar multimea Il intampina ca pe un biruitor, cu ramuri si cu aclamatii. Cele doua atitudini: smerenia si biruinta sunt strans legate impreuna. Adevarata biruinta, adevarata putere numai smerenia o da, precum ne-a aratat-o Insusi Domnul. Smerenia este semnul sub care s-a desfasurat toata lucrarea noastra de innoire duhovniceasca. Postul a inceput cu smerenia Vamesului si se incheie cu smerenia Domnului, care ne lasa SMERENIA, singura cale spre Viata si Inviere.

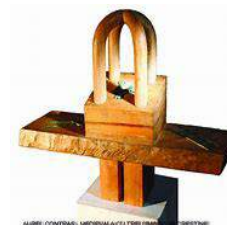
Floriile sunt totodata trecere spre marea Saptamana a Sfintelor Patimi. Carturarii si fariseii, vazand marea minune a invierii lui Lazar, s-au hotarat definitiv pentru omorarea Domnului. „Ce sa facem, zic mai marii preotilor si sinedriul, daca-L vom lasa asa toti vor crede in El”. Iar Caiafa, fara sa vrea, prooroceste: „Ca ne este mai de folos sa moara un om pentru popor, decat sa piara tot neamul”. De aceea, „din acea zi, s-au sfatuit sa-L ucida” (Ioan 11, 47-53).

Israel s-a lepadat de Domnul sau si un nou Israel intampina pe Domnul intrand in Ierusalim.

„Adunare vicleana si desfranata, canta Biserica la vecer-nia de duminica seara, care n-ai pazit credinta barbatului tau; pentru ce tii Testamentul, caruia n-ai fost mostenitoare? Pentru ce lauzi cu Tatal, lepadandu-te de Fiul.”

„Ci noi, de la stalparile de finic, ca de la un dumnezeiesc praznic, trecand la cinstitele Patimi ale lui Hristos, sa alergam credinciosii, si sa-L vedem suferind patima de buna voie pentru noi.”

Parintele Petroniu Tanase

Ne vorbește Parintele Savatie Bastovoi:

Ce vreme bună a venit pentru Biserică, vremea apostolică după o sută de ani de conviețuire cu politica, cu statul, cu legile fragile și de multe ori nedrepte ale acestei lumi. Se vorbește des de "succesiunea apostolică", redusă în mintea multora la simpla transmitere a preoției în cadrul Bisericii canonice, dar apostolică trebuie să fie nu doar forma, ci și duhul, iar duhul apostolic înseamnă mai întâi de toate Smerenia. Smerenia de a te ști străin în această lume, de a nu cere lumii dreptate, de a nu protesta în fața guvernelor, de a nu te întrece cu mai marii și bogații lumii în donații, de a nu intra în jocul demonstrației de forță, nici forță socială, nici numerică fluturând statistici prin care să părem mai mulți, mai puternici. Căci nu sîntem. Singura noastră laudă este în Iisus Hristos, în Crucea și ranele Lui, după cum apostolul Pavel a scris.

"Iată, Eu vă trimit ca pe niște miei în mijlocul lupilor".

Cine e miel între voi, să se bucure în tăcere. Plină a fost lumea de miei de lumină care străluceau în pustia Egiptului, în Sinai, în Siria, în îndepărtata Armenie și în Georgia, toți vorbind limbi diferite, pe cînd tiparul nu exista și traducерile Evangheliei se făceau din auzite, dar cu toate acestea Biserica era un corp întreg, arzînd în fiecare noapte pînă la cer, iar fărâme din acel jar a ajuns și în cenușa care sîntem noi azi. Să ia fiecare jarul din cenușa sa și să sufle în el în tăcere, să sufle cu duhul care le ține pe toate și în care și prin care toți sîntem una. Dacă nu

vom ajunge să ne vedem în duh, nu ne va folosi la nimic să ne vedem live pe internet.

Bucurați-vă, dragii mei, că a venit vremea. Vremea darurilor, vremea minunilor, vremea vindecărilor și a prorociilor ca pe vremea apostolilor. Acolo unde vor fi doi sau trei în numele lui Hristos, va fi și Hristos între ei.

Nu vă temeți, Hristos a biruit lumea. Bucurați-vă!

